

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/383/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5108221051
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5108221051.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľov: 1/ V. M., rod. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., ul. J. O. č. XXXX/X, 2/ F. Y., rod. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. č. XX, zastúpená splnomocneným zástupcom JUDr. Jánom Vajdom, advokátom so sídlom I., K. I.. XXX, 3/ F. K., rod. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. č. XXX, 4/ O. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. č. XXX, 5/ B. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. č. XXX, 6/ W. K., rod. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XXX, navrhovateľa 1/, 3/, 4/, 5/, 6/ zastúpení splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Elenou Štefančíkovou, advokátkou so sídlom E., B. č. XXXX/XC, proti odporcovi: Urbárske spoločenstvo obce Lysica, so sídlom Lysica - Belá pri Varíne, zastúpeného splnomocneným zástupcom ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Pavol Kuric, JUDr. Andrea Sunik, s. r. o., so sídlom Žilina, Dolný Val č. 11, IČO: 36 841 200, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťelovi F. K., zomrelom dňa XX. XX. XXXX, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 23. februára 2012 č. k. 2C/177/2008-267, v spojení s opravnými uzneseniami zo dňa 11. júna 2012 č. k. 2C/177/2008-307 a zo dňa 6. augusta 2012 č. k. 2C/177/2008-320, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu s spojení s opravnými uzneseniami z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 23. 02. 2012 č. k. 2C/177/2008-267, v spojení s opravnými uzneseniami zo dňa 11. 06. 2012 č. k. 2C/177/2008-307 a zo dňa 06. 08. 2012 č. k. 2C/177/2008-320 návrh navrhovateľov v rade 1/ až 6/ zamietol. Navrhovateľov v rade 1/ až 6/ zaviazal uhradiť odporcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.030,58 eur na účet právneho zástupcu odporcu AK JUDr. Pavol Kuric, JUDr. Andrea Sunik, s. r. o., so sídlom Dolný Val 11, Žilina, vedený v B. Z. M. č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd konštatoval, že samotní navrhovateľa nepreukázali ani len naliehavý právny záujem v zmysle ust. § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

„...V tomto smere dáva súd do pozornosti výpoveď znalca Ing. N., ktorý robil v obci Strážske ROEP. Navrhovateľa odôvodnili naliehavý právny tou skutočnosťou, že je potrebné zosúladiť faktický stav so stavom právnym, vôľou nakladať s vecou, ako aj s ochranou svojho vlastníckeho práva a zaistením právnej istoty. Takéto zdôvodnenie naliehavého právneho záujmu nie dostatočné a nie je ani len opodstatnené. Súd mal nepochybne zistené, že výlučným vlastníkom nehnuteľností sa stal samotný odporca na základe príslušných rozhodnutí orgánov štátnej správy, vykonanej REOP. Pokým by súd pripustil naliehavosť právneho záujmu, že sú to navrhovateľa, ktorí sa stanú výlučnými vlastníkami týchto nehnuteľností, potom by potvrdil, že ROEP, rozhodnutie KS v Trenčíne, ako aj ďalšie nadväzujúce rozhodnutia, sú neplatné...“.

Ďalej súd konštatoval, že po doplňujúcom dokazovaní, ktoré vykonal na príkaz krajského súdu opätovne dospel k záveru, že návrh navrhovateľov je neopodstatnený.

„...Samotným navrhovateľom od samého začiatku muselo byť jasné a zrejmé, že vlastníkom nehnuteľností je odporca. Súd podotýka, že v žiadnom prípade neodníma právo navrhovateľom na

užívanie tejto pôdy. Užívanie pôdy a vlastníctvo k nehnuteľnostiam je však veľký rozdiel. Navrhovatelia nepreukázali, že dobromyseľne s týmito nehnuteľnosťami hospodárili, na týchto nehnuteľnostiach podnikali alebo vykonávali nejakú inú činnosť. Už z pozemkovej knihy vyplýva, že O. B. nedal do vlastníctva citované nehnuteľnosti právnomu predchodcovi navrhovateľov, ale len do užívania. Znova súd opakuje, že na LV ako vlastník týchto nehnuteľností figuruje odporca. Teraz po mnohých rokoch sa snažia navrhovatelia dokázať, že komasácia, ktorá prebehla v roku 1941 v obci Y. nebola prevedená s platnými právnymi ustanoveniami. Navyše aj súdu sa javilo podozrivé, aby pôvodný vlastník nehnuteľností (O. B.) previedol viac ako 2 jutra - daroval tieto nehnuteľnosti právnomu predchodcovi navrhovateľa V. K., nakoľko sa jedná o celkovú výmeru nehnuteľností viac ako 30 ha. Znova však súd podotýka, že navrhovatelia v tejto spornej veci neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali dobromyseľnosť pri užívaní týchto nehnuteľností. Muselo im byť od samého začiatku zrejmé, že vlastníkom nehnuteľností je samotný odporca. Z nahliadnutia do výpisu LV o týchto skutočnostiach museli vedieť. Pokým by chceli svoje nehnuteľnosti prevádzať, vykonávať ďalšie úpravy, museli by mať povolenie z ďalších štátnych orgánov, pričom by museli mať na nehnuteľnosti výpis z LV, ktorý im chýbal. Ich návrh potom súd v plnom rozsahu zamietol...“.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v tomto konaní v plnom rozsahu úspešný, a preto mu priznal aj trovy konania z titulu právneho zastupovania advokátom v celkovej sume 1.030,58 eur.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie navrhovatelia 1/, 3/, 4/, 5/ a 6/ (ďalej len „navrhovatelia“) prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu ako i navrhovateľka 2/ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

Navrhovatelia navrhli rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu I. stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a tiež preto, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Podľa navrhovateľov sa príslušný súd oboznámil s rozsiahlymi listinnými dôkazmi, avšak pri svojich záveroch sa orientoval podľa vlastnej úvahy bez toho, aby mu bola zrejme známa problematika komasácie ako takej. Vytýkali súdu, že sa mal pri tvorbe svojich záverov a zistení oboznámiť s problematikou komasácie prostredníctvom príslušných právnych predpisov platných a účinných v čase komasácie a najmä sa mal oboznámiť akým spôsobom bolo možné nadobudnúť v zmysle predpisov a nariadení o komasácii vlastnícke právo. Jednalo sa najmä o nariadenie č. 30/1909 I.M. o komasačnom konaní. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie bývalého Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. 4Cz/91/66, podľa ktorého v prípade, ak prebehla v obci komasácia „potom bolo treba bezpečne zistiť, či vykonaná komasácia pozemku sa týkala tiež sporného pozemku a či vtedy, pokiaľ ide o tento pozemok, rozhodnutie súdu, ktoré vyhlásilo vykonanú komasáciu pozemkov za skončenú, sa nestalo titulom pre nadobudnutie vlastníctva iným vlastníkom, než ktorý pozemok vlastnil pred vykonanou komasáciou“. „...Súdy si teda mali vyžiadať spisy o vykonaní komasácie v obci a zistiť, či sa komasácia pozemkov spornej parcely vôbec týkala..., aké číslo v príslušnom komasačnom protokole dostal pozemok označený v pozemkovej knihe... a komu v rámci tejto vykonanej komasácie pozemkov parcela pripadla. Bez zistenia týchto okolností o výsledkoch vykonanej komasácie nebolo možné posúdiť dôvodnosť nárokov..., a to iba s poukazom na zápis v pozemkovej knihe...“.

Vzhľadom k uvedenému rozhodnutiu boli navrhovatelia názoru, že pri určovaní vlastníckeho práva k pozemkom dotknutým komasáciou (ako to tvrdí odporca) nestačí vychádzať len z pozemkovej knihy, ale je potrebné preskúmať či bolo vydané príslušné rozhodnutie súdu, nakoľko vlastníctvo a držba k novým pozemkom sa nadobúda na základe súdneho rozhodnutia. Takéto rozhodnutie sa považuje za pôvodné nadobudnutie vlastníctva. Podľa názoru navrhovateľov, práve túto vyššiu uvedenú skutočnosť mal vziať súd na vedomie a ozrejmiť si s poukazom na príslušné predpisy, či boli splnené podmienky vyžadované platnými zákonmi na platnosť a účinnosť komasácie.

Navrhovatelia tvrdili, že v konaní bolo niekoľkokrát preukázané, že akékoľvek rozhodnutie súdu, na základe ktorého by odporca v zmysle práva nadobudol vlastnícke právo k sporným pozemkom, neexistuje. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dotknuté nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom príslušného konania, neboli predmetom komasácie a titul nadobudnutia vlastníckeho práva k týmto parcelám odporcu neexistuje. Podľa navrhovateľov sa v danom prípade jednalo zrejme o nedokončenú komasáciu, t. j. keď sa komasačné konanie skončilo v niektorom okamihu pred vydaním právoplatného uznesenia.

Podľa navrhovateľov súd do značnej miery vychádzal z konštatovania Štátneho archívu Bytča, že spisový materiál Krajského súdu Trenčín (súdu povereného vydaním uznesenia o komasácii) neexistuje,

nakoľko spisový materiál je veľmi medzovitý. Avšak príslušný súd túto skutočnosť interpretoval zjavne tak, že uznesenie, ktorým mala byť podľa príslušných zákonov komasácia riadne ukončená existovala, aj keď to nie je nijak preukázané. Je však podľa navrhovateľov možné, že akékoľvek chýbajúce materiály sa netýkali komasácie sporných parciel, ale komasácie v extraviláne, avšak túto možnosť súd nepripustil a jednostranne rozhodol v ich neprospech. Za nesprávne považovali vyhodnotenie faktu, že zápisnica o komasácii č. Nc III 14/24 existuje a je v nej zaznamenaná komasácia parciel v obci Y., avšak neexistuje rozhodnutie v zmysle v tom čase platných právnych predpisov, na základe ktorého by bola komasácia riadne ukončená a noví vlastníci by vstúpili do užívania.

Od uvedených skutočností súd odvodil aj neexistenciu dobromyseľnosti navrhovateľov, ktorí nemali byť dobromyseľní v užívaní sporných parciel. Súd síce rozsiahlo vypočul navrhovateľov, avšak ich výpovede len skonštatoval bez toho, aby ich zobral v úvahu. V tomto smere poukázali navrhovatelia na zaužívanú právnu prax, podľa ktorej musí byť dobromyseľnosť posudzovaná „aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdací titul (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/260/2008)“.

Navrhovatelia tvrdili, že sú jednoznačne presvedčení o oprávnenosti svojej držby, ktorú odvodzovali (existujúci právny dôvod) od kúpnej zmluvy s grófom B., pričom v presvedčení ju tvrdili aj následné kúpne a darovacie zmluvy medzi právny predchodcami, ako aj z prehlásenia samotného grófa B.. Podľa navrhovateľov súd predmetnú kúpnu zmluvu s grófom B. nijako nevyhodnotil, len sa obmedzil na konštatovanie, že existovala. Ani len nepripustil, že by táto kúpna zmluva mohla byť čo i len domnelým právnym titulom, od ktorého odvodzovali navrhovatelia oprávnenosť svojej držby, a teda aj dobromyseľnosť svojej držby. V tomto smere poukázali na ust. § 130 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „...Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená...“. Uvedené ustanovenie spoločne s existujúcim právnym dôvodom, ktorý nebol vyhodnotený ani ako domnelý právny dôvod nechal súd na vedomie a nijakým spôsobom sa s tým nevysporiadal.

Čo sa týka tvrdenia súdu o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu, navrhovatelia uviedli, že tento je daný predovšetkým tam, kde sa návrhom navrhovateľa domáhajú odstránenia spornosti alebo neistoty v právnom vzťahu. Pri rozhodovaní o existencii naliehavého právneho záujmu je potrebné, aby súd posúdil, či bol podaný návrh procesne prípustným nástrojom ochrany práva navrhovateľov. Navrhovatelia tvrdili, že majú na sporných nehnuteľnostiach postavené stavby, rodinné domy a väčšina navrhovateľov má v týchto rodinných domoch trvalý pobyt. Pri žiadosti o prístavbu však zistili, že pozemky, na ktorých rodinné domy stoja, nie sú v ich vlastníctve, aj keď tieto za svoje vlastníctvo považovali, starali sa o ne a pôdu v okolí využívali na hospodárenie, pestovanie ovocia a zeleniny. Podľa navrhovateľov preto je rozhodnutie súdu jedinou možnosťou ako zosúladiť faktický stav so stavom právnym. Nemajú inú možnosť, nemôžu situáciu vyriešiť iným konaním alebo obrátením sa na iný štátny orgán. V prípade ak súd usúdil, že v danej veci nie je naliehavý právny záujem, nemal sa podľa navrhovateľov zaoberať ani meritom veci samej, aj keď tak urobil.

Navrhovateľka 2/ v odvolaní proti rozsudku okresného súdu prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu navrhla rozsudok okresného súdu vo všetkých výrokoch zrušiť a vrátiť vec súdu na nové konanie a rozhodnutie.

V prvom rade uviedla, že pokiaľ v záhlaví tohto rozsudku je uvedené, že navrhovateľov 1/ - 6/ zastupuje advokát JUDr. Milan Štúrik, tak táto skutočnosť nie je pravdivá, pretože po vynesení prvostupňového rozsudku postupne všetci navrhovatelia menovanému plnomocnenstvu odvolali z dôvodu nespokojnosti s poskytnutými právnymi službami. Ona odvolala udelené plnomocnenstvo pre advokáta JUDr. Milana Štúrika dňa 17. 03. 2012, čo súdu oznámila listom zo dňa 18. 03. 2012, ktorý bol súdu doručený telefaxom dňa 18. 03. 2012 a do podateľne Okresného súdu Žilina dňa 19. 03. 2012. Za takéhoto stavu veci podľa navrhovateľky 2/ nemá doručenie rozsudku pre advokáta JUDr. Milana Štúrika žiadne právne následky a preto navrhla, aby súd navrhovateľom 1/, 3/, 4/, 5/, a 6/ doručil napadnutý rozsudok. Samotná táto skutočnosť svedčí o tom, že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, čo je odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.

Ďalej uviedla, že okresný súd postupoval nesprávne, keď odo dňa 22. 02. 2011 do súčasnosti konal s advokátom JUDr. Milanom Štúrikom ako s jej právnym zástupcom a aj ostatných navrhovateľov v tomto konaní. V tomto súdnom spise je založené oznámenie advokáta JUDr. Milana Štúrika zo dňa 22. 2. 2011 o tom, že bol vyčiarnutý zo zoznamu advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou v Bratislave. Advokát JUDr. Milan Štúrik do dnešného dňa o tejto skutočnosti ju neinformoval a ani ostatných navrhovateľov. O tejto skutočnosti sa dozvedela až dňa 19. 03. 2012 od advokáta JUDr. Jána Vajdu, ktorý ju zistil z tohto súdneho spisu. Ak by súd na niektorom pojednávaní oboznámil túto skutočnosť bola by ona a aj ostatní navrhovatelia odvolali plnomocenstvo pre advokáta JUDr. Milana Štúrika. Súd si i napriek jej písomnej žiadosti zo dňa 26. 04. 2012 nevyžiadal od advokáta JUDr. Milana Štúrika fotokópiu rozhodnutia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory Bratislava z roku 2011 o jeho vyčiarknutí zo zoznamu advokátov. Po vydaní tohto rozhodnutia JUDr. Milan Štúrik stratil oprávnenie zastupovať navrhovateľku a aj ostatných navrhovateľov v tomto konaní /a aj v iných súdnych konaniach na slovenských súdoch/ ako advokát. Takýmto postupom vo veci súd navrhovateľke 2/ a ostatným navrhovateľom odňal možnosť konať pred súdom, čo je odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Navrhovateľka 2/ ďalej vytýkala súdu, že výrok č. 1 tohto rozsudku, ktorým súd návrh navrhovateľov v rade 1/ až 6/ zamietol je neurčitý. Zo záhlavia tohto rozsudku, z výroku č. 1 tohto rozsudku a ani z odôvodnenia tohto rozsudku nie je možné zistiť, ktoré konkrétne nehnuteľnosti boli predmetom tohto konania o určenie vlastníckeho práva. Tieto nehnuteľnosti nie sú v tomto rozsudku označené parcelným číslom, kultúrou parciel a výmerou parciel t.j. tak, aby parcely, ktoré boli predmetom tohto konania neboli zameniteľné s inými parcelami. Z napadnutého rozsudku preto nie zrejmé, čo bolo predmetom tohto konania a akú konkrétnu žalobu súd zamietol. Táto skutočnosť má pritom význam pre posúdenie prekážky res iudicata.

Okrem toho podľa navrhovateľky 2/ písomné vyhotovenie výroku č. 2 tohto rozsudku nie je totožné s výrokom č. 2 tohto rozsudku, ktorý bol vyhlásený na pojednávaní konanom dňa 23. 02. 2012 v tejto veci. Z obsahu zápisnice o pojednávaní konanom dňa 23. 02. 2012 je zrejmé, že súd rozhodol tak, že „navrhovatelia v rade 1/ až 6/ sú povinní uhradiť trovy konania a trovy právneho zastúpenia tak, ako budú vyčíslené v lehote troch dní od vynesenia tohto rozsudku do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“ Takto vyhlásený výrok rozsudku je zmätočný, pretože v ňom nebolo uvedené, komu majú navrhovatelia zaplatiť trovy konania, nebolo uvedené platobné miesto a nezrozumiteľne je uvedená lehota splatnosti trov konania pričom podľa § 156 ods. 3 O. s. p., len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný. Po vyhlásení rozsudku na pojednávaní konanom dňa 23. 02. 2012 bol súd viazaný vyhláseným rozsudkom. Nebol oprávnený meniť vyhlásený rozsudok a ani dodatočne opravovať nejaké chyby vo vyhlásenom rozsudku. Mohol iba za splnenia zákonných podmienok vydať opravné uznesenie k vyhlásenému rozsudku podľa § 164 ods. 1 O. s. p. alebo vydať dopĺňací rozsudok podľa § 166 ods. 1 O. s. p., čo súd neurobil.

S poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (napr. rozhodnutie vo veci Ruiz Torija c/a Španielske kráľovstvo séria A č. 303-A zo dňa 09. 12. 1994) a aj podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky v Košiciach napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I ÚS 226/03 zo dňa 12. 05. 2004, podľa navrhovateľky 2/ je odôvodnenie tohto rozsudku iba popisné, keďže obsahuje zoznam vykonaných dôkazov bez toho, aby súd uviedol, ako posúdil jednotlivé vykonané dôkazy a akými úvahami sa riadil pri hodnotení jednotlivých vykonaných dôkazov. Rozsudok je nepreskúmateľný, pretože je nedostatočne odôvodnený podľa kritérií uvedených v § 157 ods. 2 OSP. Tieto skutočnosti sú odvolacím dôvodom podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľka 2/ uviedla, že z obsahu zápisníc o pojednávaniach konaných v tejto veci je zrejmé, že súd si zákonnú povinnosť uvedenú v ust. § 118 ods. 2 O. s. p. nesplnil. Ak by si súd túto povinnosť splnil muselo by to byť uvedené v zápisnici o pojednávaní. Samosudca neuviedol ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a nedal jej tak a ani ostatným navrhovateľom možnosť upraviť ich ďalší procesný postup v tomto konaní podľa právneho názoru súdu. Keďže nedošlo k dodržaniu zákonom predpísaného postupu podľa § 118 ods. 2 O. s. p., je toto konanie postihnuté procesnou nesprávnosťou, ktorá viedla k zmareniu účelu ktorý sledoval zákonodarca /Národná rada Slovenskej republiky/ prijatím tohto zákonného ustanovenia a neprispela k predvídateľnosti postupu a rozhodnutia súdu. Takéto právne stanovisko zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení č. 3MCdo 18/2010 zo dňa 17. 02. 2011, ktoré sa týkalo obdobnej veci.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní konanom dňa 23. 02. 2012 je podľa navrhovateľky 2/ tiež zrejmé, že samosudca neposkytol poučenie podľa § 120 ods. 4 O. s. p. V dôsledku takéhoto nesprávneho postupu súdu na pojednávaní konanom dňa 23. 02. 2012 navrhovateľka 2/ a aj ostatní navrhovatelia utrpeli ujmu

na ich právach. Takýmto postupom súdu v konaní im bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo je odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Navrhovateľka 2/ ďalej považovala za nesprávny právny názor súdu tvrdiac, že ona a ostatní navrhovatelia nepreukázali tzv. naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c/ O. s. p. na požadovanom určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Podľa nej súd nesprávne stotožňuje preukázanie tzv. naliehavého právneho záujmu s úspechom v konaní t.j. s výsledkom konania. V tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že okresný súd nerešpektoval právny názor Krajského súdu v Žiline uvedený v uznesení sp.zn. 8Co 68/2010 ohľadom naliehavého právneho záujmu a aj ohľadom potreby doplnenia dokazovania, pričom podľa § 226 O. s. p. bol viazaný právnym názorom krajského súdu.

Navrhovateľka 2/ tiež vytýkala súdu, že rozsudok bol vydaný na základe neúplne zisteného skutkového stavu veci. Z obsahu zápisníc o pojednávaní pred prvostupňovým súdom je zrejmé, že súd neoboznámil listinné doklady tvoriace obsah spisu postupom podľa § 129 ods. 1 O. s. p., hoci pri rozhodovaní vychádzal z týchto listinných dokladov. S poukazom na R 22/1979 je podľa ustanovenia § 129 ods. 1 O. s. p. treba uskutočniť dôkazy listinami tak, že ich predseda senátu pri pojednávaní prečíta alebo oznámi ich obsah. Takýto spôsob vykonania dôkazu musí byť zrejмый z obsahu zápisnice o pojednávaní. Takýmto postupom pri vykonávaní dokazovania listinami súd jej a aj ostatným navrhovateľom odňal možnosť vyjadriť sa k obsahu jednotlivých listinných dokladov a navrhnúť ďalšie dôkazy.

Súd pri svojom rozhodnutí vychádzal najmä z výpovede svedka M. G., hoci ide o zaujatého svedka. Tento svedok je nielen podielnikom odporcu, ale aj členom výboru odporcu a teda môže konať za odporcu. Dôkazom tejto skutočnosti je výpis z registra pozemkových spoločenstiev odporcu zo dňa 03. 04. 2012. M. Tomášov preto nemal byť v tomto konaní vypočúvaný ako svedok. Súd nesprávne postupoval i pri nariadenom znaleckom dokazovaní Ing. W. N.. V tomto konaní neboli splnené zákonné predpoklady na to, aby sa Ing. W. N. stal tzv. znalcom ad hoc, pretože v oblasti geodézie existujú znalci, ktorí mohli podať vo veci znalecký posudok. Navyiac jeho znalecký posudok je neodborný znalecký posudok a vyjadril sa v ňom k právnym veciam, čo je neprípustné.

Okrem toho podľa navrhovateľky 2/ odôvodnenie napadnutého rozsudku spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, čo je odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. Súd pri posudzovaní vydržania vlastníckeho práva nesprávne aplikoval ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien t.j. tzv. nový Občiansky zákonník. Z platnej súdnej judikatúry je zrejmé, že keďže dôsledkom vydržania je nadobudnutie vlastníckeho práva ex lege t.j. priamo zo zákona, je potrebné rozlišovať jednotlivé obdobia platnosti právnej úpravy - obdobie platnosti tzv. uhorského obyčajového práva do 31. 12. 1950, obdobie platnosti tzv. stredného Občianskeho zákonníka /zákon č. 141/1950 Zb./ odo dňa 01. 01. 1952 do dňa 31. 03. 1964 a obdobie platnosti tzv. nového Občianskeho zákonníka /zákon č. 40/1964 Zb./ odo dňa 01. 04. 1964 do súčasnosti. Podľa rozhodnutia R 65/1972 /str. 241/, podľa tzv. uhorského obyčajového práva vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobudol ten, kto mal nehnuteľnosť po dobu 32 rokov ako svoju pokojne v držbe a to i v prípade ak v pozemkovej knihe bol ako vlastníč zapísaný niekto iný. Pri držbe sa vždy predpokladalo, že je oprávnená a neoprávnenosť držby sa musela preukázať. Vydržanie bolo prípustné voči každému. Súd mal vydržanie posudzovať podľa uhorského obyčajového práva. Ak by súd takto postupoval zistil by, že ich právni predchodcovia v roku 1944 t.j. po uplynutí 32 rokov nerušenej, pokojnej a dobromyseľnej držby vydržali vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom tohto konania a stali sa vlastníčmi týchto nehnuteľností. Podľa navrhovateľky 2/ bolo na odporcovi, aby preukázal, že nešlo o nerušenú, pokojnú a dobromyseľnú držbu. Odporca nič také v konaní nepreukázal. Skutočnosť, že ich právni predchodcovia v rokoch 1934 - 1936 neplatili právnomu predchodcovi odporcu nájomné za užívanie týchto nehnuteľností svedčí o tom, že sa správali ako vlastníč a že boli dobromyseľní v držbe týchto nehnuteľností. Súd v tomto konaní neskúmal ani to, kedy a na základe čoho sa odporca stal výlučným vlastníčom nehnuteľností, ktoré boli predmetom tohto konania. Z odôvodnenia tohto rozsudku je zrejmé, že samosudcovi nie je známa právna úprava komasácie za platnosti uhorského obyčajového práva pritom v slovenskom práve platí zásada iura novit curia t.j. súd pozná právo.

Odporca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľov 1/, 3/, 4/, 5/, 6/ ako aj vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky 2/ navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok prvostupňového súdu potvrdil a priznal mu trovy odvolacieho konania.

Poukázal na to, že v priebehu konania bolo listinnými dôkazmi, ako aj svedeckými výpoveďami a výpoveďou znalca jednoznačne preukázané, že navrhovatelia nenadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a jediným oprávneným vlastníčom predmetných nehnuteľností, parcel registra „C“ vedených Katastrálnym úradom v Žiline, Správou katastra v Žiline, pre okres Žilina, obec Y., kat. úz. Y., a to parc. č. 952 parc. č. 952 - trvalé trávnaté porasty o výmere 1509 m², parc. č. 953 - trvalé

trávnaté porasty o výmere 2749 m², parc. č. 954 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 355 m², parc. č. 955 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 1615 m², parc. č. 956 - záhrady o výmere 1483 m², parc. č. 957 - orná pôda o výmere 1800 m², je odporca, o čom svedčí aj LV č. XXX pre kat. úz. Y.. Vo svojom odvolaní navrhovateľa nepredložili žiadne nové dôkazy a neuviedli ani žiadne nové tvrdenia, ktoré by odôvodňovali podanie odvolania. Podľa odporcu súd pri svojom hodnotení v priebehu konania a pri vyhodnocovaní dôkazných prostriedkov postupoval správne a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a k správne rozhodnutiu vo veci. Z výpovede samotných navrhovateľov vyplynulo, že tieto nehnuteľnosti len užívali, ale neboli ich vlastníckmi. Navrhovateľa do dnešného dňa nepreukázali titul vzniku a nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, neboli ako vlastníci zapísaní v katastri nehnuteľností, a to ani ich právni predchodcovia, a preto ich žaloba je nedôvodná.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. O. s. p.), po zistení, že odvolanie podali včas účastníci konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v spojení s opravnými uzneseniami zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/, 2 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

V preskúmanej veci sa navrhovateľa návrhom došlým súdu dňa 22. 8. 2008 domáhali určenia, že nehnuteľnosti parc. registra „C“ - parc. č. 952 o výmere 1509 m² - trvalé trávnaté porasty, parc. č. 953 o výmere 2749 m² - trvalé trávnaté porasty, parc. č. 954 o výmere 355 m² - zastavané plochy a nádvoría, parc. č. 955 o výmere 1615 m² - zastavané plochy a nádvoría, parc. č. 956 o výmere 1483 m² - záhrady, parc. č. 957 o výmere 1800 m² - orná pôda, zapísané na LV č. XXX pre obec Y., okres Žilina, kat. úz. Y., vedenom Katastrálnym úradom Žilina, patria do dedičstva po poručiťovi F. K., zomr. XX. XX. XXXX. Navrhovateľa v návrhu tvrdili, že odporca je vlastníkom nehnuteľností parciel registra „C“ vedených katastrálnym úradom v Žiline, Správou katastra Žilina na LV č. XXX pre okres Žilina, obec Y., k.ú. Y.. Navrhovateľa uvedený zápis nepokladali za správny majúc pochybnosti o riadnom priebehu komasačného konania a preto mali za to, že tieto patria do dedičstva po poručiťovi F. K., ich otcovi, ktorý ich získal dedením po svojom otcovi V. K. ml. a ten zase po V. K. st. Posledne menovaný ich nadobudol v r. 1912 kúpou. Predmetné parcely č. 952, 953, 954, 955, 956 a 957 boli pôvodne vedené v pozemkovej knihe vložke č. 170 k.ú. Y. po A r.č. 1 par. č. 1451 ako mlyn a dom s dvorom a humnami K. (rožný mlyn). Od nadobudnutia právni predchodcovia tieto nehnuteľnosti (v súčasnosti evidované ako parcely č. 952, 953, 954, 955, 956 a 957 a stavby - dom s.č. XXX) užívali a užívajú ako celok nerušene, nepretržite a dobromyseľne v presvedčení, že sú vlastníckmi uvedených nehnuteľností. Časť navrhovateľov má na sporných parcelách postavené, resp. rozostavané, nehnuteľnosti - rodinné domy, ktoré budovali v domnení, že stavajú na vlastných pozemkoch.

Okresný súd rozsudkom zo dňa 09. 10. 2009 č.k. 2C/177/2008-138 v prvom poradí návrh navrhovateľov v rade 1/ - 6/ zamietol. Navrhovateľov v rade 1/ - 6/ zaviazal uhradiť odporcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 514,53 eur ADVOKÁTSKEJ KANCELÁRII JUDr. Pavol Kuric, JUDr. Andrea Sunik, s.r.o. so sídlom Dolný val 11, Žilina, na účet vedený v X. banka M., a.s., číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 30. 04. 2010 č.k. 8Co/69/2010-160 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že odvolanie navrhovateľov považoval za dôvodné v tom, že ak súd zamietla určovací žalobcu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, je vylúčené, aby sa zároveň zaoberal vecou samou, pričom okresný súd vo veci takto postupoval. Podľa odvolacieho súdu ide o sporný stav v právnych vzťahoch evidovaných v katastri nehnuteľností (odporca je zapísaný ako vlastníck sporných nehnuteľností a navrhovateľa odvodzujú svoje vlastníctvo od zápisu v pozemkovej knihe) a preto neistotu v danom právnom vzťahu možno odstrániť podaním návrhu, v ktorom by sa vyriešila otázka, kto je vlastníkom sporných nehnuteľností. Z toho dôvodu majú navrhovateľa ako právni predchodcovia naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Pre nesprávne právne posúdenie preto odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd dal okresnému súdu na zváženie doplnenie dokazovania, ktoré v odôvodnení rozhodnutia naznačil.

Následne okresný súd vydal napadnuté rozhodnutie, ktorým návrh navrhovateľov v rade 1/ až 6/ zamietol. Navrhovateľov v rade 1/ až 6/ zaviazal uhradiť odporcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.030,58 eur na účet právneho zástupcu odporcu AK JUDr. Pavol Kuric, JUDr.

Andrea Sunik, s. r. o., so sídlom Dolný Val 11, Žilina, vedený v B. banka M. č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal v prvom rade námietkami navrhovateľov uvedenými o odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Navrhovateľka 2/ v odvolaní v prvom rade poukazovala na to, že odvolali plnomocenstvo predchádzajúcemu splnomocnenému zástupcovi - advokátovi JUDr. Milanovi Štúrikovi. Napriek tomu súd v záhlaví rozsudku uviedol menovaného ako ich zástupcu. Taktiež mu doručil aj súdne rozhodnutie. Za takého stavu podľa nej nemá doručenie rozsudku pre advokáta JUDr. Milana Štúrika žiadne právne následky. Za nesprávne považovala i to, že splnomocnený zástupca JUDr. Milan Štúrik bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou v Bratislave dňa 22. 02. 2011, čím stratil oprávnenie ich zastupovať. Súd však napriek tomu od uvedeného dňa doposiaľ konal s menovaným advokátom.

Z obsahu spisu okresného súdu mal odvolací súd preukázané, že navrhovatelia podali dňa 22. 08. 2008 návrh na začatie konania prostredníctvom splnomocneného zástupcu JUDr. Milana Štúrika. V priebehu konania listom zo dňa 22. 11. 2011 došlo súdu oznámenie splnomocneného zástupcu navrhovateľov o tom, že na základe rozhodnutia Slovenskej advokátskej komory bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov v zmysle zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších predpisov a ako zástupca bol určený JUDr. Vladimír Kašuba, advokát so sídlom W., ul. K. č. XX. Podľa listu o uvedenej skutočnosti informoval klientov. Na pojednávaní dňa 31. 03. 2011 potom zastupoval navrhovateľov JUDr. Vladimír Kašuba, ktorý udelil substitučné plnomocenstvo JUDr. Silvii Tatarkovej, advokátke so sídlom W., ul. E. B. Y.. Predvolanie na pojednávaní dňa 03. 11. 2011 bolo doručené na adresu JUDr. Milana Štúrika. Pojednávania dňa 03. 11. 2011 sa zúčastnil splnomocnený zástupca navrhovateľov. Jeho meno zo zápisnice o pojednávaní nevyplýva. Aj ďalšie predvolanie na pojednávanie dňa 09. 01. 2012 bolo doručované JUDr. Milanovi Štúrikovi. Bolo mu doručené aj uznesenie okresného súdu zo dňa 30. 11. 2011 č.k. 2C/177/2008-231 o priznaní znalečného. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 09. 01. 2012 (č.l. 233 spisu) vyplýva, že sa ho zúčastnil JUDr. Milan Štúrik osobne. Dňa 17. 02. 2012 JUDr. Milan Štúrik nahliadol aj do spisu (č.l. 241 spisu). Prítomní vzali termín pojednávania na deň 23. 02. 2012 na vedomie. Na pojednávaní uvedeného dňa t.j. 23. 02. 2012, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, sa zúčastnil splnomocnený zástupca navrhovateľov. Jeho meno zo zápisnice o pojednávaní nevyplýva. Dňa 18. 03. 2012 došlo e-mailom oznámenie navrhovateľky 2/ o odvolaní JUDr. Milana Štúrika a oznámenie o udelení plnomocenstva advokátovi JUDr. Jánovi Vajdovi. Dňa 21. 03. 2012 odvolala plnomocenstvo aj navrhovateľka 1/ a dňa 26. 03. 2012 aj navrhovatelia 3/, 4/, 5/, 6/. Okresný súd rozsudok doručil JUDr. Milanovi Štúrikovi dňa 15. 05. 2012 a JUDr. Jánovi Vajdovi dňa 19. 05. 2012. Dňa 23. 05. 2012 došlo od JUDr. Milana Štúrika oznámenie, že po nahliadnutí do spisu (23. 05. 2012) zistil, že všetci účastníci konania na strane navrhovateľov, ktorých zastupoval v uvedenom konaní mu odvolali plnú moc na zastupovanie. Na základe uvedeného z dôvodu, aby im bolo zachované právo na spravodlivý proces a aby účastníkom konania nebola odňatá možnosť konať pred súdom žiadal, aby súd rozsudok doručil aj všetkým navrhovateľom. Okresný súd následne doručil rozsudok okresného súdu každému navrhovateľovi.

Oboznámiac sa s obsahom spisu bolo podľa odvolacieho súdu okresnému súdu známe, že v čase písomného vyhotovenia a doručovania rozsudku už JUDr. Milan Štúrik navrhovateľov nezastupoval. Nemala byť preto jeho osoba uvádzaná v úvodnej časti rozsudku okresného súdu. Toto pochybenie však okresný súd odstránil vydaním opravného uznesenia zo dňa 11. 06. 2012 č.k. 2C/177/2008-307. Z obsahu spisu však vyplýva aj to, že JUDr. Milan Štúrik bol v priebehu konania vyčiarknutý zo zoznamu advokátov pričom podľa jeho oznámenia klientov o tejto skutočnosti upovedomil. Zastupoval ho advokát JUDr. Vladimír Kašuba čo umožňuje ust. § 17 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, podľa ktorého ak bol advokát, ktorý vykonával advokáciu samostatne, vyčiarknutý zo zoznamu advokátov alebo ak mu bol pozastavený výkon advokácie a ak je to vzhľadom na okolnosti prípadu potrebné, urobí komora bezodkladne nevyhnutné opatrenia na ochranu práv a právom chránených záujmov jeho klientov, najmä môže určiť iného advokáta ako zástupcu vyčiarknutého advokáta. Komora o prijatých opatreniach bezodkladne vyrozumie klientov. Z obsahu spisu však vyplýva, že v priebehu konania sa JUDr. Milan Štúrik opäť zúčastňoval pojednávaní ako zástupca. Možno sa preto len domnievať nakoľko to zo spisu nevyplýva, že rozhodnutie komory o vyčiarknutí advokáta zo zoznamu advokátov bolo súdom zrušené a JUDr. Milan Štúrik bol zapísaný do zoznamu advokátov ku dňu právoplatnosti rozhodnutia súdu v zmysle

ust. § 11 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii. V takomto prípade bolo zastupovanie menovaného advokáta odôvodnené až do času kým nedošlo k odvolaniu plnomocenstva.

Ďalej navrhovateľka 2/ v odvolaní poukazovala na to, že písomné vyhotovenie rozsudku okresného súdu nie je totožné s výrokom rozsudku, ktorý bol vyhlásený na pojednávaní.

Odvolačný súd z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 23. 02. 2012 mal zistené, že okresný súd vyhlásil rozsudok nasledovného znenia: „súd návrh navrhovateľov v rade 1/ až 6/ zamietá. Navrhovatelia v rade 1/ až 6/ sú povinní uhradiť trovy konania a trovy právneho zastúpenia tak, ako budú vyčíslené v lehote troch dní od vynesenia tohto rozsudku do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku“. V písomnom vyhotovení rozsudku okresný súd vo výroku uviedol: „súd návrh navrhovateľov v rade 1/ až 6/ zamietá. Navrhovatelia v rade 1/ až 6/ sú povinní uhradiť odporcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.030,58 eur na účet právneho zástupcu odporcu AK JUDr. Pavol Kuric, JUDr. Andrea Sunik, s. r. o., so sídlom Dolný Val 11, Žilina, vedený v B. Z. M..ú. XXXXXXXXXXXX/XXXX do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku“.

Porovnajúc výroky odvolačný súd musel konštatovať, že okresný súd pri vyhlásení rozsudku pokiaľ ide o trovy konania neuviedol subjekt, ktorému majú navrhovatelia uhradiť trovy konania a rozdielne splatnosť ich platenia. Znenie výroku rozsudku uvedené v zápisnici z pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, nie je tak totožné so znením výroku v písomnom vyhotovení rozhodnutia. Táto povinnosť vyplýva z ust. § 156 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého momentom vyhlásenia rozsudku je súd týmto rozsudkom viazaný.

Navrhovateľka 2/ v odvolaní považovala výrok rozsudku okresného súdu, ktorým návrh navrhovateľov 1/ až 6/ zamietol za neurčitý vzhľadom na to, že zso záhlavia rozsudku a ani z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, ktoré nehnuteľnosti boli predmetom konania o určenie vlastníckeho práva.

S poukazom na V/1968 (Výber rozhodnutí uverejnený v zbierke „Výber“ NS SR), nevyhnutnou náležitosťou jednotlivých výrokov súdneho rozhodnutia musí byť určitosť stanovenia nimi ukladanej povinnosti alebo určenia právneho vzťahu či práva, aby tak zo znenia výroku bolo celkom jednoznačne zrejmé, ako súd rozhodol. Nemá teda výrok rozsudku byť formulovaný len odkazom na obsah žalobného návrhu slovami „návrhu sa vyhovuje“ alebo „návrh sa zamietá“. Bolo možné preto súhlasit' s navrhovateľkou 2/ v odvolaní, že ani z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu (prvá strana) nie je zrejmé, čoho sa navrhovatelia návrhom podaným na súde dňa 22. 08. 2008 domáhali.

Oboznámiac sa s obsahom spisového materiálu odvolačný súd dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky 2/ je dôvodné aj v tom, v ktorom okresnom súde vytýkala procesné pochybenie spočívajúce v nedodržaní povinnosti v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. Z tohto ustanovenia totiž vyplýva, že po tom čo navrhovateľ a odporca prednesú svoje návrhy, je súd povinný uviesť: a/ ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, b/ ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné, c/ ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, d/ ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.

Ide o dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti konania, pričom ust. § 118 ods. 2 O. s. p. môže súd spojiť s postupom ust. § 100 ods. 1 posledná veta a uviesť, ako sa na základe doteraz tvrdených a preukazovaných skutočností javí právne posúdenie veci. Súd svoju právnu argumentáciu stručne zhodnotí a zhrnie, na ktoré právne významne rozdielne skutkové tvrdenia účastníkov zameria svoj proces dokazovania. Účastníci tak majú možnosť reagovať na intencionalitu dokazovania podľa právneho názoru súdu tým, že sa pokúsia tento predbežný právny názor vyvrátiť, alebo naopak svojimi substancovanými skutkovými tvrdeniami a dôkazmi návrh potvrdiť. Účelom je zjednodušiť a zrýchliť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za relevantné a nevenovala sa pozornosť zbytočným skutkovým tvrdeniam, ktoré podľa názoru súdu sú buď nesporné, alebo pre priebeh pojednávania a samotné rozhodnutie vo veci právne bezvýznamné. Okrem toho, že ide o dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti konania, má toto ustanovenie za účel aj vyhnúť sa tzv. prekvapivým súdnym rozhodnutiam, keď účastníci mali pocit, že rozhodnutie vo veci samej a jeho právne odôvodnenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Účastníci môžu samozrejme svoje dôkazné návrhy, skutkové tvrdenia rozširovať a dopĺňať až do momentu keď súd vyhlási uznesenie podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a dokazovanie skončí.

V danom prípade podľa odvolacieho súdu splnenie vyššie uvedenej povinnosti nevyplýva z obsahu zápisníc o pojednávaní z 02. 12. 2010, 03. 11. 2011, 09. 01. 2012 a 23. 02. 2012. Zákonnému postupu okresného súdu podľa odvolacieho súdu korešponduje taký stav, keď v zápisnici o pojednávaní je výslovne uvedené, že poučovacia povinnosť súdu podľa § 118 ods. 2 O. s. p. splnená bola to znamená,

že príslušný predseda senátu alebo samosudca musí uviesť, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov považoval za zhodné, ktoré sporné a ktoré dôkazy budú vykonané, prípadne ich súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Mcdo 18/2011 zo 17. 02. 2011 v nedodržaní postupu podľa § 118 ods. 2 O. s. p. treba vidieť procesnú nesprávnosť, ktorá so zreteľom na individuálne okolnosti v preskúmvanej veci (II. ÚS 261/2006) viedla k zmareniu účelu sledovaného týmto zákonným ustanovením a neprispela k predvídateľnosti postupu a rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Účastníkom sa tým nevytvorila možnosť, aby tomu, s čím ich mal súd oboznámiť, prispôsobili ich ďalší procesný postup v konaní.

V dôsledku nedodržania správneho procesného postupu ani navrhovateľka 2/ nemala možnosť prvostupňovému súdu uviesť všetky podľa jej názoru rozhodujúce skutočnosti v prejednávanej veci a týmto sa preto okresný súd ani nezaoberal. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok okresný súd zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Takýto istý právny názor zaujal odvolací súd vo veci sp. zn. 8Co 100/2013, 8Co 100/2013.

Za nesprávne v odvolaní navrhovateľka 2/ považovala tiež neposkytnutie poučenia podľa § 120 ods. 4 O. s. p. zo strany súdu.

Podľa odvolacieho súdu systém neúplnej apelácie, ktorým je ovládané odvolacie konanie v sporových veciach, predpokladá, že skutková stránka veci sa objasní na súde prvého stupňa. Účastník musí preto všetky dôkazy, ktorými preukazuje svoje tvrdenia, predložiť alebo označiť pred súdom prvého stupňa, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a), dôkazy predložené alebo označené neskôr súd v odvolacom konaní nemôže prihliadať. Výnimočne ich možno použiť iba za podmienok uvedených v ust. § 205a. Zákon súčasne tieto procesné následky viaže na vedomosť účastníkov a ukladá súdu, aby každému účastníkovi, teda aj zastúpenému, poskytol poučenie. Z obsahu spisu a hlavne zápisnice o pojednávaní zo dňa 23. 02. 2012 nevyplýva, že by zo strany súdu došlo k poskytnutiu poučenia podľa § 120 ods. 4 O. s. p. účastníkom konania a to predtým ako súd vyhlásil uznesenie o ukončení dokazovania.

Podľa navrhovateľky 2/ súd neoboznámil v konaní listinné doklady tvoriace obsah spisu podľa § 129 ods. 1 O. s. p. hoci pri rozhodovaní z nich vychádzal.

Podľa odvolacieho súdu vo všeobecnosti platí, že ak zákon upravuje spôsob vykonania dôkazu, je vykonanie možné iba spôsobom v zákone upraveným. Ak sa tak nestane, nemožno považovať vykonanie dôkazu za uskutočnené, čoho dôsledkom bude, že na dôkaz vykonaný v rozpore so zákonom nie je možné prihliadať. To platí aj pre vykonanie dôkazu listinou. Zákon stanovuje, že dôkaz listinou sa vykoná tak, že táto (alebo jej časť) sa na pojednávaní buď prečíta, alebo sa aspoň oboznámi jej obsah. Pod oboznámením obsahu listiny je pritom treba rozumieť jej identifikáciu a oboznámenie účastníkov, prípadne ich zástupcov, s tým, čo konkrétne táto listina obsahuje. Osobitný dôraz by preto súd mal klásť na zachytenie tejto skutočnosti (vykonania listinného dôkazu) do zápisnice o pojednávaní, naviac tak, aby bolo zrejmé, ktoré konkrétne listinné dôkazy a akým spôsobom boli na danom pojednávaní vykonané. Vychádzajúc z uvedeného a oboznámením sa s obsahom spisu odvolací súd sa s vyššie uvedeným namietaním stotožnil.

Ďalej podľa navrhovateľky 2/ je rozsudok okresného súdu nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, ktoré kritériá sú uvedené v ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2 O. s. p., dochádza nielen k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Odôvodnenie rozhodnutia dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd ich vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní o veci samej. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ súd náležite neodôvodní svoje rozhodnutie, osobitné také, ktorým ukladá účastníkovi nejakú povinnosť, odníme účastníkovi konania právo konať pred súdom, čo je jeden z dôvodov pre zrušenie rozhodnutia v odvolacom konaní (§ 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Oboznámiať sa s obsahom odvolania navrhovateľov možno s týmito súhlasiť, že odôvodnenie tohto rozsudku je iba popisné, keďže obsahuje zoznam vykonaných dôkazov bez toho, aby súd uviedol, ako posúdil jednotlivé vykonané dôkazy a akými úvahami sa riadil pri hodnotení jednotlivých vykonaných

dôkazov. Okrem toho chýba aj posúdenie veci podľa právnych platných predpisov v čase posudzovania rozhodných skutočností.

Navrhovatelia v odvolaní považovali tiež za nesprávny právny názor súdu o nepreukázaní naliehavosti právneho záujmu podľa § 80 písm. c/ O. s. p. V tomto smere poukázali aj na nerešpektovanie právneho názoru krajského súdu v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení.

V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s navrhovateľmi v tom, že z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu zo dňa 30. 04. 2010 č.k. 8Co/69/2010-160, ktorým bol predchádzajúci rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu vrátená na ďalšie konanie vyplynulo, že ide o sporný stav v právnych vzťahoch evidovaných v katastri nehnuteľností (odporca je zapísaný ako vlastník sporných nehnuteľností a navrhovatelia odvodzujú svoje vlastníctvo od zápisu v pozemkovej knihe) a preto neistotu v danom právnom vzťahu možno odstrániť podaním návrhu, v ktorom by sa vyriešila otázka, kto je vlastníkom sporných nehnuteľností. Z tohto dôvodu preto navrhovatelia ako právni predchodcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Podľa odvolacieho súdu naliehavosť právneho záujmu neznamena výsledok konania ako to konštatoval okresný súd ale možnosť podaným typom návrhu odstrániť spornosť a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. To či budú navrhovatelia v konaní úspešní alebo neúspešní závisí totiž až od vykonaného dokazovania.

Za tohto stavu odvolací súd pre vyššie uvedené vady konania rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní okresný súd rozhodne o trovách doterajšieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.